

PUSZTADOKTOR MAGAZIN

VIII. évfolyam 6. szám a Madárkórház Alapítvány havilapja 2013. június

- Köszönjük, hogy repülhetnek!
- Gyurgyalag, 2013-ban az év madara
- Kabasólyom
- Kuvikóvoda

Köszönjük, hogy repülhetnek!

Ezúton köszönjük a hozzánk beérkező évi 600 beteg madár nevében mindenkinek a segítséget, aki adója 1%-ával támogatta tevékenységünket! Kórházunk költségvetését elsősorban a felajánlott 1%-okból tudjuk finanszírozni, a madarak gyógyítása lehetetlen lenne eme lehetőség nélkül.

Mint tudják, a hortobágyi Madárkórház Alapítvány 12 éve állatvédő civil szervezetként sérült, védett madarak ellátásával, gyógykezelésével foglalkozik. Az ország minden részéből érkeznek sérült, beteg, védett, fokozottan védett madarak, melyeket – túlnyomórészt sebészeti – állatorvosi ellátás, utókezelés és teljes gyógyulás után a jelenlegi feltételek között, mintegy 40%-ban visszavadítunk, ezután szabadon engedjük őket.

Kórházunk nyilvános, betegeink látogathatók, illetve támogatóink bepillantást nyerhetnek mindennapi életünkbe, ezáltal személyesen is meggyőződhetnek arról, mire fordítjuk pontosan azt az összeget, melyet felajánlottak. Az alapítvány által 2002 nyara óta működtetett Ma-

dármentő Kiállítás Hortobágy egyik érdekes turisztikai látványossága. Létrehozásával a Madárkórház tevékenységét megismerni akaró, állatbarát és természetkedvelő érdeklődők, óvodai-iskolai csoportok, szakemberek igényeit igyekszünk kielégíteni.

Látványkórházunkban egyirányból átlátható, hangszigetelt üveglakokon át a látogatók betekintheznek a lábadozó madarakhoz és a műtőbe is, végignézhetik a gyógyulás folyamatát. Meggyőződésünk, hogy a látogató szembesülve a sokszor jóvátehetetlen, vagy csak nagyon nagy erőfeszítések árán gyógyítható, emberi felelőtlenség miatt történt károkozás következményeivel, megváltoztatja a szemléletét, és igyekszik másokra is hatni.

A természetvédelmi mozgalmakhoz hasonlóan próbáljuk kicsit természetszeretőbbé tenni az embereket. Fontos számunkra a környezettudatosságra nevelés, hogy a gyermekek szeressék a természetet, és vele együtt ismerjék meg és védjék a madarakat. Szeretettel várunk továbbra is mindenkit!

Pünkösdi „tollas” vigasságok

Pünkösd hétvégéjén megtartottuk pünkösdi „madárkirály” választásunkat. Jelöltjeink: *Bogyó* és *Luca*, a rétisasok, *Csacsogó* és *Botond*, az egerészölyvek, *Heléna*, a vándorsólyom, *Csőrös*, a gólya, *Dongó*, a darázsölyv, *Séró*, a halászsas és *Héra*, a hibrid ölyv voltak. Látogatóink személyesen és honlapunkon online is szavazhattak kedvenceikre. A személyesen szavazók közt egy DVD-t is kisorsoltunk egy ifjú látogatónk részvételével. Nyertesünk: *Magyar Éva*. A legtöbb szavazatot *Heléna* kapta, így madárkirálynő kormányozhatta kórházunkat eme szép ünnepen.

Az állatorvos válaszol

Segítségre van szükséged? Madarat nevelsz? Esetleg csak szeretnél többet megtudni róluk? Szívesen segítünk! Honlapunkon felteheted kérdéseidet, és böngészhetsz a korábbi kérdések közt: madarpark.hu/allatorvos-valaszol/

(Tisztelettel megkérünk mindenkit, hogy a sürgős eseteket, ideértve a talált sérült madarakat ne itt jelezzék, hanem telefonon a +36 (52) 369-181-es telefonszámon!)

"Meghallgatlak, mesélj nekem, mi nyomja most a lelkedet. Egy barátnak elmondhatod, - mert érdekel, mi van veled? Nem osztok én tanácsokat, - és mégis jó elmondani. Ha így együtt gondolkozunk, abból kisülhet valami..."

(Aranyosi Ervin)

Gyurgyalag, 2013-ban az év madara

Fotó: Morvai Szilárd

Egyik legszebb, legszínpompásabb madarunk, a gyurgyalag (*Merops apiaster*) lett 2013-ban az MME által meghirdetett szavazáson az Év Madara. A „repülő drágakőnek” is nevezett madár rövid ideig, májustól mindössze augusztus végéig tartózik hazánkban, ám ez alatt az idő alatt is sok bosszúságot okoz a friss természetvédelmi rendelkezések értelmében ritkuló akácok miatt már eleve szűkülő gyűjtési területtel bíró méhészeknek. A méhészmadar, vagy régi nevén földi rigó táplálékának egy részét ugyanis a méhek teszik ki az egyéb repülő rovarok, például szitakötők, lepkék mellett. Ez a madár a partifecskehez hasonlóan fészkelő üregét homok-, és löszfalakba fúrja mintegy két méter hosszúságban, bár előbbi nem ragaszkodik a teljesen függőleges falfelülethez, sem a felhagyott homokbányához, lakótelepeken is előfordul számára alkalmas helyeken. A felhagyott homokbányákat azonban sokszor rézsűkkel látják el, vagy beomlanak, elsövényesednek, ami minimálisra csökkenti a gyurgyalag esélyeit, ezért az 1997 óta tartó fajvédelmi program során természetvédők leginkább a fészkelőhelyeket igyekeztek megóvni. A hadakozás másrésről a méhészekkel folyik, de legtöbbször ma már inkább elviszik a kaptárokat azokról a területekről, ahol találkozhatnak a repülő ellenséggel. Tavaly júliusban Harkányban egy homokbányában 15 olyan költőüreget tömött

be valaki leveles ágakkal, melyben a 6-7 tojásan kotlottak a szülők, mind elpusztultak. Az elkövető vélhetően tudta, miféle lyukakat tömköd be, de csak feltételezések keltek szárnyra arról, mi lehetett a kiváltó ok. Ez a piros szemű rovarrevő rendkívül ügyesen repül, de ahogy arról már korábban is írtunk, neki is van természetes ellensége, vagy legalábbis félelmet keltő ellenfele: a ragadozó madarak. A 60-as évekből több beszámoló szerint is használtak kitömött egerészölyvet és erdei fülesbaglyot a méhektől való távol tartásukra. Ez a riasztási módszer kipróbált. Máté Sándor méhész arról számolt be, hogy egy a tanyája közelében szabadon engedett, és néhány napig a közelben időző vörös vércse esetében figyelte meg ugyanezt a jelenséget. A két megfigyelésből szinte természetyszerűleg adódik, hogy a Madárkórházban ápolt, áramütés miatt tartósan sérült vércsék alkalmasak erre a feladatra. Solymász módszerrel felbéklyózva a gyurgyalag méhpusztítása elleni „ökológiai védekezéssel” egy új élet- és hasznosítási lehetőséget kaphatnak. (Egyébként a solymászok segítségével történő seregély riasztásnak is van európai gyakorlata. A gyurgyalagok engedélyezett riasztására az Országos Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Főfelügyelőség adhat engedélyt indokolt esetben 8 nap alatt pár ezer forintos ügyintézési díj ellenében.

Veres Hajnalka

Madártani érdekességek

Fotó: wikimedia.org

Az idei nyár egyik nagy szenzációja a Kis-Balatonnál észlelt zátonykócsag (*Egretta gularis* – *fent*). Ez az első látásra talán szürke gémnek vélhető faj Afrikában és a Vörös-tenger mentén él, hazánkban csak nagyon ritkán fordul elő. Nem mesze a Balatontól Veszprém megyében egy másik déli madárfaj, a törpesas (*Hieraaetus pennatus*) is előkerült. Ha már a Balaton, akkor egy másik érdekes madárfajt is regisztráltak ezen a környéken. Az Európa tengerpartjain, az Indiai-óceán partvidékén, Afrika északi részén, valamint Észak-Amerikában és a Karibi-térségben költő, vagyis megint csak déli faj a kenti csér (*Sterna sandvicensis*) Zamárdinál tölti a nyarat. És hogy ne csak a déli fajokról essék szó, Kőszegnél fenyőszajkó (*Nucifraga caryocatactes*) került a távcső és a madarászok látómezejébe. A Tiszántúl is tartogatott meglepetéseket, hiszen Hódmezővásárhely Csomorkány nevű részén a néha nagy csapatokban nálunk is költő pásztormadar (*Pastor roseus*) egy példányát figyelték meg. Idén valószínűleg már csak mutatóban fog előkerülni ez a madár, hiszen már fészkelnek, valahol Ázsia száraz sztyeppéin.

Konyhás István
forrás: birding.hu

„Sose félj,
Hogy gyenge vagy egymagad.
Minden összeér az ég alatt,
És a körforgásnak része vagy:
Amit mérgezel, az mérgez,
Amit érzel, az téged érez,
Amit megérintesz,
Az kapcsol valahová.”

Azt mondják, nincsenek véletlen találkozások. Hogy talán nem csak sodor bennünket ide-oda a szél, hanem minden történés, minden jelentéktelennek tűnő mozzanat az idő folyásában, minden ember okkal van jelen az életünkben. Legyen az jó vagy rossz találkozás, meghatározza a következő pillanatot, de lehet, hogy akár egész életünket is.

2011 novemberében, amikor először szálltam ki az autóból a Madárkórház előtt, még nem gondoltam, hogy találkozni fogok egy olyan emberrel, aki miatt aztán újra és újra visszatérek ide. Sétáltunk a Madárparkban, és talán már épp indulóban voltunk, amikor jött és kézre vette a madarát. És elkezdtünk beszélgetni. A kórházról, madarokról, solymászatról, természetvédelemről, történelemről. Mindezt órákon át, mintha már régóta ismertük volna egymást. Aztán elindulunk hazafelé, és tudtam, hogy vissza fogok jönni ide, mert meg akarom ismerni Öt, a madarait, ezt a világot. A következő év tavaszán újra ott voltam, és már mint önkéntes loholtam a nyomában napokon át. Ő pedig tanított, mesélt, én pedig igyekeztem minél jobban figyelni, amikor csoportot vezet, amikor szakértelmével elbűvöli a körülötte állókat, amikor bosszankodik, ha nem úgy mennek a dolgok, ahogyan szeretné. Próbáltam megérteni azt a bizalmon alapuló furcsa, bensőséges kapcsolatot, ami közte és a madarai közt volt, amikor repítette őket estefelé, ha már minden elcsendesedett. Örültem, hogy elfogadott, és hagyta, hogy Vele legyek. Akkor még nem tudhattam, hogy ezek az utolsó pillanatok, amikor madárral a kezén láthatom. Szeptemberben találkoztunk újra és utoljára. Még

akkor is tanított, és én csak néztem a házat, ahol minden a madarokról, az állatokról szólt, és fájt a szívem, mert éreztem, többé már nem repíthetünk együtt madarat. Ő elment, de velem maradtak a tanácsai, az elkötelezettsége, a madarak és a természet iránti mély szeretete és tisztelete.

Ahhoz, hogy mostanra már rendszeres önkéntes legyek, tőle kaptam az első inspirációt, de nem tudtam volna folytatni, ha nem olyan emberek vesznek körül a Madárkórházban, akik továbbra is lehetőséget adtak, hogy tanulhassak tőlük, akik szívesen fogadtak, akik kedvesek voltak velem.

Már az első ittlétemkor annyi élményben, tapasztalatban lehetett részem, amit sosem hittem volna. Legyen szó takarításról, etetésről, műtőben segédkezésről, kezelésről, madárelengedésről. Különleges és ritka madarokat ismerhettem meg testközelből. Részt vehettem a doktor munkájában, aki segíteni próbál rajtuk, akik az emberi tudatlanság, rosszindulat vagy civilizált világunk „áldásai” miatt kerülnek a műtőasztalra. Láttam, ahogyan küzd a legkisebbért, a legesélytelenebbért is. Bele is fásulhatna ebbe a küzdelembe, a madaraknak ártani akaró emberekkel, a gyógyítással, a Madárkórház megmaradásáért folytatott majdnem mindennapos csatákba. De nem lehet hátat fordítani, nem lehet csak úgy kiszállni, hiszen ott van a sas, a vércse, a kuvikfióka és a

többiek, akikkel törődni kell, akiknek szüksége van ránk akár átmenetileg, akár egész életükre. Este tízkor is vizitet tart, mert épp akkor ér rá, hajnalig műt, de bármikor mehetek hozzá kérdéssel erről vagy arról a madárról, bármikor kérhetem, hogy nézzük meg valamelyiket, mert baj lehet vele. Reggel nem felejt el megkérdezni, hogy van a tegnap műtött vörös vércse, eszik-e a szárnyatörött búbos banka, fejlődnek-e a verébfiókák? Közben rohan, telefonál, mert pénzt kell szerezni, mert pályázni kell, mert fel kell építeni a megálmodott új központot, ahol még több hivatásos vagy nem

hivatásos ember ismerheti meg a madarak gyógyításában szerzett több évtizedes tapasztalatait. Amikor azt mondom neki, hálás vagyok, amiért itt lehetek, amiért segíthetem a munkáját, mindig csodálkozva néz rám, mert nem gondolja, mennyire sokat jelent nekem, hogy részt vehetek egy ilyen csodálatos ügyben. Talán nem is tudja, mennyire örültem, amikor először engedhettem el egy barna rétihéját, amikor segíthettem egy-egy műtétnél, hogy milyen jó érzés látni, ahogy nőnek a fiókák a kezem alatt, ahogy elnyerem egy vörös vércse bizalmát, aki először ül a kezemen.

Köszönet neki és fiának, Balázsnak is, hogy lehetőséget kaptam, hogy mindezeket megtapasztalhassam!

Köszönet a Madárkórház állandó kollégáinak, Tündének, Jucinak (Zsüli) és Istvánnak, akik első perctől kezdve szívesen fogadtak, figyeltek rám és megmutatták a kezdeti lépéseket, a takarítástól kezdve az enni nem akaró madarak etetéséig. Ők azok, akik egész évben gondjukat viselik a beteg madaraknak, akik ismerik mind-egyikjük történetét. Mindig vidám hangulatban telt az idő, jó volt velük együtt dolgozni.

Még egyszer köszönet mindenért, remélem még sokszor fogunk találkozni!

Szeretettel:
Takács Katalin
önkéntes
Herceghalom

Kabasólyom

Május 23-án Balmazújváros határában földművelési munkálatok közben találtak rá erre a kabasólyomra (*Falco subbuteo*). Egy villanyvezeték közelében ült, közel érve hozzá nem repült el. Azonnal értesítették minket, és kollégánk a helyszínre sietett.

A megtalálás körülményeiből következtethető, illetve az alapos vizsgálat során megállapítható volt, hogy áramütést szenvedett. Mint ahogy az áramütéses esetek nagy többségében, itt is égési sérülések voltak láthatók az egyik szárnyon és az ellenkező oldali lábon. Jelen esetben a kisülő áram a bal szárnyvéget és a jobb lábon a középső ujját és csüdjét érintette. Áramütéses esetekben az égési sérülésen kívül más folyamatok is megfigyelhetők. A hajszálerekben a vér megalvad-

ben levő hemoglobinnal hatva élénkíti vérkeringést, és az érszűkületeket átjárhatóvá teszi. Ezt követően egy akupunktúrás lézer segítségével igyekeztünk az égési sérülések regenerációját elősegíteni. A kezelést antibiotikum tartalmú kenőcsökkel és masszírozással zártuk, majd az érintett részeket bekötöttük, hogy ne csipkedhesse ki magának a sebeket. A kezeléseket minden nap szükséges ismételni, legalább két héten keresztül. Leila kitéseit ma már csak 2-3 naponta cseréljük. A kezelések sikere sajnos nem volt maradéktalan. Középső lábujja menthetetlen volt, elhalás után leszáradt. A csüdjen az égés során egy ín elhalt, ezért lábujjait csak részlegesen fogja tudni mozgatni. Sebe azonban szépen gyógyul. Mi örülünk, hogy

hat, elzáródásokat okozhat. Mindez az első napokban nem látszik, nem produkál tüneteket. Az érintett végtag vérellátása viszont nem megfelelő, így kezelés nélkül az áramütést követő hetekben elhalásnak indul. Az elhalás mágneses és lézeres terápiával megelőzhető, illetve terjedése megállítható, fékezhető. Mint az ehhez hasonló esetekben, Leila is azonnal megkapta az első kezelést: az érintett végtagokat két-két percre két mágnes közé helyeztük úgy, hogy a mágnesek északi pólusa egymással szemben legyen, és taszítsák egymást. A két mágnes egy mágneses mezőt képez, mely a vér-

eddig sikerült eljutni. Az első hetekben nagy volt az esély rá, hogy a csüdön lévő seb súlyossága miatt egész lábát elveszti. A szárnyán lévő sérülés miatt legfontosabb evezőtollai voltak veszélyben, azonban itt a seb meglepően szépen gyógyult. Ma már egy pici heg emlékeztet csak minket az akkori ijedtségre. Összefoglalva: Leila idén még repülni fog és a lábai is megmaradnak. Szabadon sajnos már nem élhet, és vadászni aligha tudna mozgathatatlanul vált lábujjaival, viszont megígérhetjük, hogy vigyázni fogunk rá.

Déri Balázs

A kék vércse

Fotó: Morvai Szilárd

A kék vércse (*Falco tinnunculus*) a sík, füves területek fészkelő madara. Kisebb kolóniái a nagy kiterjedésű legelők körzetében található varjútelepeken alakulnak ki. Fészket nem épít, főleg a varjakét foglalja el, ezért is volt 2009-ben az év madara a vetési varjúval együtt, bár elég jól megtelepíthető mesterséges fészkekkel is. Hazánkban a legkésőbbben érkező fajok közé tartozik és elég korán elvonul. Megérkezés után hamar párba áll, majd laza telepeket alkotva megkezdik általában 3-4 tojásán a kotlást. A fiókákat és magukat is elsősorban sáskákkal, szöcskékkal táplálják, de főleg mezőgazdasági területek közelében kisebb rágcsálókat, vagy akár gyíkokat fogyasztanak, de ahol nagy számban él, ásbéka, az is felkerül az étlapra. Kora őszi elvonulása előtt gyakran nagy csapatokba verődik és néhány napig egy helyen éjszakai társaival. Ilyenkor csodálatos látvány a több száz madár gyülekezése az esti órákban. A telet Afrikában töltik, ahová két útvonalon jutnak el. A Földközi-tenger keleti felén, Görögország érintésével érkeznek meg Afrika középső, de akár déli területeire, de a magyar gyűrűs példányok megkerülései is igazolják, hogy vannak olyan egyedek, melyek a rövidebb utat választják és Olaszországon keresztül Algériánál, Tunéziánál érik el Afrikát.

Konyhás István

A Bükkben vagyunk, Felsőtárkányban – itt a sok madárfaj között megtalálható egy pici kismadár, a rozsdafarkú, ő 2004-ben volt az év madara. Mit kell róla tudni? Költöző madár, a telet nem itthon tölti, kora tavasszal jön, és késő ősszel megy el. Rovarokkal táplálkozik, ügyesen, repülés közben kapja el a levegőben szálló kis rovarokat, de pókokat is szívesen fogyaszt. A rigófélék családjába tartozik. Szürkés-barna színű kismadár. Jellegzetes, éles hangja van, nagyon szépen énekel, ugyancsak jellegzetes, ahogy vöröses színű farkát észrevehetően, állandóan rezegteti. Szívesen fészkelnek házilag készített odúkban. Szeretik a tág szájú, mesterséges odúkat, mint például a képen látható kis „madárfészket”, melynek érdekessége, különlegessége, hogy fonott virágtartó alátétből készült. Ez lehet egyes, vagy dupla, nagyobb

méretű... nem kell hozzá barkácsnak lenni, hisz mindenki kap ajándékba virágboltban vásárolt virágot, májusi kosarat, melyet ebben díszítenek fel... és duplán hasznos, hisz ha már a virágunk elhervad, akkor nem dobjuk ki, hanem ilyen ötletes módon, a fülét levágjuk és már kész is a rozsdafarkú madarunk nagy, tágas bejáratú műfészke.

A házi rozsdafarkúak évek óta viszáterő vendégeink, boldogan énekelnek, röpködnek... bár félénkek, nem engednek közel menni. Csak tisztas távolságból, de mégis közlelöl nézelődnek, persze ha veszélyt érezenek, rögtön fürgén elszállnak. Sokszor incselkednek, hisz a közeli nyitott ajtón a terménytároló kis házba is beszállnak, mennek egy-két kört boldogan csivitelve... Mi büszkéek is vagyunk rá, hisz őket is a mi madarainknak mondhatjuk... minden tavasszal várjuk is őket nagy szeretettel vissza, és mivel minden évben tavasszal újra és úja visszatérnek, ez mi mást jelenthetne... Szeretnek velünk lenni, biztonságban, jól érzik magukat nálunk, ugyanúgy, ahogy a fecskék, a cinegék és nem utolsó sorban a rozsdafarkú kismadaraink!

Kép és szöveg:
Bóta Beatrix Ágnes

Madárszálló

„Ha most kazallá válna
szívemnek tája,
minden cinkének
lenne tanyája.”
(Takáts Gyula: Rózsára ült a köd)

Ha azt mondom, „nyitnikék”, akkor mindenki tudja, ez színes kis madár a cinege, mely méltón lett 2011-ben az év madara. Egész évben a magunkénak tudhatjuk őket. Ezek a kis színpompás madárcák általában erdőkben, faodvakban fészkelnek. De

szívesen fészkelnek az erdőkhez közeli falvakban mesterségesen épített kis madárházakban, kényelmes fészkepítményben is. Valószínűleg nagyon sok ügyes kezű, madárszerető ember van, akik saját tervezés alapján építhetnek szebbnél szebb madárházat számukra. Ebbe akár a gyerekeket is be lehet vonni, hogy ők is közelebb kerüljenek ezekhez a védett és nagyon hasznos madarunkhoz. Az egész család számára élményt jelent, amikor saját tervezésű kis cinegeodút a kert valamely szegletében védett helyen kifüggesztik. Az alábbi fotón látható cinege épp egy ilyen házilag gyártott kis madárepítményben költ. Ügyesen kibéleli a fészket szőrszálakkal, fűszálakkal, mohával, hogy minél kényelmesebb legyen. A költő madár alatt általában 8-14 tojás van, ebből 6-13 kismadár repül ki 20-22 nap múlva. Addig a szülők felváltva etetik, általában hernyókat szállítanak a kis jövevényeknek. Ezzel az ember és a növények hasznára vannak, ezért is fontos, hogy a rossz idő beköszöntevel, a téli nagy hidegekben mindig rakjunk ki nekik madáreleséget me-

lyet szívesen fogyasztanak. Cserébe meghálálják az ember szeretetét, amiért gondoskodott róluk. Nálunk szinte keresik a társaságunkat, akár a kertben vagyunk, akár az udvaron. Bátran leszállnak az udvar belső részein, akár a kerítés egy szögletében, akár a ruhaszárító kötélre, ahol boldogan énekelnek és jól érzik magukat, nem érezen veszélyt az ember láttán. Hisz tudják, ha nem gondoskodtunk volna róluk a rossz idő beálltával a hideg téli napokon, akkor nem vészték volna át a telet, és nem tudnának költeni. Segítsük hát őket!

Kép és szöveg: Bóta Beatrix Ágnes

Kisdedővő madaraknak

Hajrá Hattyú!

Elengedtük "rút kiskacsánkat", aki már gyönyörű hattyú. Télen a hidegben kevesebb táplálékot találnak a hazánkban telelő hattyúk. Januárban ennek a csöppségnek a családját etették, ám testvérei közt ő volt a rút kiskacsa. Bántották, a táplálék környékéről elkergették, míg teljesen le nem fogyott. Madárkórházunkban megerősödött, és májusban kistavunknál szabadon bocsájtottuk. Történetét a TV2 tények című műsorában is láthatták.

Gyermeknap Polgáron

Amikor a 3 éveseké a világ

Gyermeknapkor nemcsak itt, a Madárparkban ünnepeltük a gyerkőcöket, hanem Polgáron is. Az alkalomhoz méltóan két ifjú madárkánk is velünk tartott. Név szerint *Gina*, a vörös vércse és *Sipák*, az egerészölyv csalt mosolyt a picik arcára. Sőt, a nagyokéra is. Ezúton megköszönjük a rendezők segítőkészségét, hozzáállását, *Paula boci* lelkesedését, és mindent, amit megtettek a madarakért és a gyermekekért! Külön köszönet *Apagyí Zolinak* a fotókért és az egész napos munkájáért, mert ilyen egy igazi önkéntes!

Kuvikóvoda

Gyűlnek a pöttöm kuvikok a Madárparkban. Először négy pici érkezett Sós-kútról, mert lakhelyüket, egy tetőteret lebontottak, így a fiókák lakhely nélkül maradtak volna, de a kedves háztulajdonos gondoskodott róluk. Ezután jött még két csöppség, Ők Poroszlón pottyantak ki a fészekből. Majd befutott még egy Kisújszállásról, neki a lábacska sérült meg. Aztán jött a következő kis lakó egyenesen Hosszúpályiból, aki idejekorán indult világot látni, tehát megnyílt a kuvikóvodánk. Aki nálunk jár, láthatja is őket a délutáni, esti levegőzések, amikor a törpe tollasokat, természetesen szülői felügyelettel (a szülők jelenleg lelkes, ügyes önkénteseink) kitesszük napozgatni. Készítettünk róluk egy fotógalériát a Facebook oldalunkra, de nem ment könnyen, mivel eléggé mozgékonyak: egyik balra, másik jobbra kukucskált, a többi ugrált, esetleg elbújt, nem könnyítették meg a dolgukat. Egyszóval rafinált, de tüneményes kuvikcsapatot nevelünk, etetgetünk, gondozgatunk.

Déri Balázs

Támogatónk

TÖRÖK és TÁRSAI

Tömítésgyártó és Szolgáltató Kft.

Gépjárművek, épületgépészeti szerelvények
tömítéseinek gyártása.
Műanyag termékek fröccsöntése.

www.tomitesgyar.hu • Üzem ☎ : 52/363-390

Látogasson el hozzánk!

madármentő kiállítás

Hortobágyi

csodalibikóka

látványkórház

Madárpark

gyerekroptető

a 33-as út mentén

www.madarpark.hu

madárkertek

6. TEREPSZEMLE FOTÓSTÁBOR

Helye: Bugac

Ára: 25 000 Ft

2013. 08. 11-17.

2.1.1.1.2

mail@terepszemle.hu

+36 (30) 621 -2160

www.terepszemle.hu

Amennyiben lehetősége van, kérjük, támogassa alapítványunkat! Köszönjük!
Bankszámlaszámunk: 59900029-10001868 • Adószámunk: 18557899-1-09

Olvasói leveleket, érdekességeket a következő címekre várunk: pusztadoktor@t-online.hu • 4071 Hortobágy, Petőfi tér 6.

Állatorvosi, állatgyógyászati területen felmerülő kérdéseiket a fenti címekre várjuk! Megjelenik 12 000 példányban.

Hirdetésfeladás, sérült madár bejelentése: pusztadoktor@t-online.hu • Tel: (30) 9435-494; (52) 369-181.

Szerkesztők: Dr. Déri János, Konyhás István, Veres Hajnalka • Tördelés: TerepSzemle Stúdió (Veres Hajnalka) • ISSN 1788-456X

Megtálalható országsszerte állatorvosi rendelőkben, állatkertekben, kisállatkereskedésekben, állati áruházakban, megyei könyvtárakban.